

ROZRYWANIE (2) *sb n*

o prawdopodobnie jasne (tak w roz-); a jasne; e z tekstu nieoznaczającego é.

sg [N rozrywani(e).] ◊ G rozrywania (2).

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVII w. (z Cn) s.v. rozerwać; poza tym w objaśnieniu s.v. rozerwanina.

1. Rozwalanie, burzenie [czego] (1) : [do gaszenia ognia] Kázdy gofpodarz v domu íwego/ niech ma drábinę y ofękę ábo hak ná długim drągu/ do rozrywánia domow [ad aedes flagrantes diripiendas]. ModrzBaz 83v.

2. Rozgarnianie na boki [czego] (1) :

Wyrażenie: »rozrywanie ognia« (1): Hama, Instrumentum ad incendium compescendum – Hák do rozrywaniá ognia. Calep 471b.

3. [Rozdzielanie całości na części; tu: zaprzeczanie jedności boskiej i ludzkiej natury Chrystusa [kogo]: Rzeczéśz: zowocu biodr Dawidowych był Chrifthus/ ále tylko wedle ciááá. lecz wedle Boftwá niebył zbiodr Dawidowych [...]. Odpowiedam: Iużšie to Chriftułá rozrywanie dawno y nieraz zbiło BudArt T4.]

Cf **ROZRYWAĆ**

ZCh